

Budapesti kirándulás

Történelemtanáruunktól, Pista bácsitól kaptunk egy fantasztikus tanulmányi kirándulást, melyet januárban jelentettek be, s nagy izgalommal vártuk.

Február 26-ára, egy szerdai napra esett az időpont. Előtte való este nehezen jött álom a szememre a nagy izgalomtól, pedig reggel korán kellett kelni, hogy időben odaérjünk a vasútra. Azt hiszem, az érzéssel nem voltam egyedül az osztályban!

Anyukám is ideges volt egy kicsit, hogy felbred-e az ébresztőóra. Szerencsére minden simán ment aznap reggel. A megbeszélt időpontra is sikerült odaérnünk, 5:20-ra. Egy másik osztály is jött velünk.

Az egyik társam, lekéste a vonatot, s Székesfehérváron sikerült csatlakoznia hozzánk. Mariann néninek a fia is velünk tartott. Az utazás a vonaton egy örökkévalóságnak tűnt, de a barátokkal jól éreztük magunkat. Sokat beszélgettünk, ettünk, ittunk, hülyéskedtünk. Mikor végre megérkeztünk a nagy fővárosba, a Déli pályaudvarra, onnét kb. negyedórányi gyaloglással elsétáltunk a Hadtörténeti Múzeumig, ahonnan csodálatos kilátás tárult a szemünk elé a Dunáról.

A múzeumba érve a kabátokat le lehetett rakni, s így kényelmesen végig tudtuk nézni Pista bácsi megjegyzéseivel a kiállítást. A régi harcok elevenedtek meg a kiállított tárgyak révén.

Mikor végeztünk itt, visszasétáltunk a pályaudvarhoz, s ott egy kis szabadidővel egybekötött ebédszünetet tarthatott mindenki. Én vettem magamnak egy gyrost ebédre, utána egy kis nasival még kényeztettük magunkat a közelben lévő cukorkás boltból.

Ezt követően egy piros busz állt a rendelkezésünkre, ami elvitt minket a Tutanhamon kiállításra, ahol egy kis szerkezet segítségével kaptuk az információt a kiállítás tárgyaival kapcsolatosan. Itt megjegyezném, hogy nekem személy szerint nagyon tetszettek a látottak.

Mielőtt visszaindultunk volna, még bementem egy ajándékboltba, hogy az otthoniaknak egy kis meglepetést, s emléket vigyek haza a mai napomról. A budapesti kirándulás végeztével készítettünk egy csoportképet is, majd a busz jött értünk, és vitt az állomásra, s felszálltunk a vonatra. Visszafelé sokkal gyorsabban eltelt ez az idő. Nagyon örültem, hogy anyát láthattam, és elmondhattam neki ezt az eseményt.

Köszönöm a tanárainknak, hogy időnként elvisznek minket ilyen szép, emlékezetes helyekre.

Salamon Barnabás 7.a

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola